

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Ing. H. F.**
bytem X,

zastoupena Mgr. Magdou Macharáčkovou, advokátkou
se sídlem Václavské náměstí 846/1, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1,

za účasti: **Ing. O. S.**
bytem X,

zastoupen JUDr. Martinem Piškulou, advokátem
se sídlem Neumannova 1476/5, 156 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 4. 3. 2019, č. j. MHMP 386610/2019, sp. zn. S-MHMP 1490180/2017/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Stručné vymezení věci

- 1) Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž k jejímu odvolání změnil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. SZ MCP6 062062/2016/OV/Kab, č. j. MCP6 041142/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „stavební povolení“), kterým byla k žádosti stavebníka Ing. Otakara Sedláčka (dále jen „stavebník“) podle § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška 503/2006“) povolena stavba „*Novostavba dvojdomu (bytových domů) na pozemcích parc.č. 1607, 1608 v k.ú. Břevnov-Hošťálkova ul. Praha 6*“, o jedné bytové jednotce s celkovou zastavěnou plochou 325 m², s tím, že každý dům je čtyřpodlažní, obsahuje jedno podzemní a tři nadzemní podlaží, a jeho 3. NP je ustupující (dále jen „stavba“), způsobem ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedeným, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a za účastníka dle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) označil stavebníka.

II. Obsah žaloby

- 2) *První žalobní námitkou* žalobkyně namítala nezákonnost projektové dokumentace, která byla dle štítků s razítkem o autorizaci zpracována v červnu 2016, je z ní však zřejmé, že byla zpracována v souladu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTTP“). To je dle ní v rozporu s přechodnými ustanoveními pražských stavebních předpisů, kde jak v původních (z roku 2014), tak v nových (z roku 2016, pozn. soudu: *tedy nařízení Rady hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy)*; dále jen „PSP“), je uvedeno, že dle vyhlášky OTTP může být posuzována jen projektová dokumentace zpracovaná do 30. 9. 2014. Projektová dokumentace tak byla vypracována podle neplatných a neúčinných právních předpisů. Chybný postup projektantů nemohlo překlenout ani jejich tvrzení, že návrh byl zpracován před 1. 10. 2014 podle vyhlášky OTTP, a proto je podle ní posuzován. O žádném návrhu se totiž v přechodných ustanoveních PSP nehovoří. Byla-li projektová dokumentace zpracována v červnu 2016, měla být provedena podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška 501/2006“), a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška 268/2009“), což se však nestalo. Žalovaný tuto nezákonnost v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil, následně ale námitku zamítl s tím, že i kdyby prvoinstanční rozhodnutí zrušil, stavební úřad by svůj postup napravit a opětovně vydal stavební povolení. Podle žalobkyně je však zřejmé, že za účelem odstranění nezákonnosti by stavební úřad musel stavebníka vyzvat k přepracování projektové dokumentace tak, aby byla dána do souladu s platnými a účinnými právními předpisy, a k jejímu novému podání.
- 3) Dále uvedla, že ve správním řízení nebylo možné přihlížet k vyjádření Ing. arch. J. K. (dále jen „Ing. arch. K.“), jednatele společnosti Best Development Prague, s.r.o. ze dne 23. 8. 2017 (dále jen „vyjádření projektanta z 23. 8. 2017“) ani k jeho přílohám, a to v souladu s § 86 odst. 3 a § 82 odst. 4 správního řádu. Veškeré skutečnosti, návrhy a důkazy obsažené v tomto vyjádření mohly totiž být uplatněny v průběhu prvostupňového řízení. Žalovaný tak zatížil řízení nezákonností, když v rozporu s uvedenými ustanoveními k těmto podkladům přihlížel a použil je jako podklad pro žalobou napadené rozhodnutí. Za absurdní označila argumentaci Ing. arch. K. obsaženou ve výše zmíněném vyjádření, dle

níž je na projektové dokumentaci uveden červen 2016 proto, že ve skutečnosti byla zpracována dříve, a to již před vydáním územního rozhodnutí, jelikož si to investor objednal. Dodala, že datum objednání zpracování projektové dokumentace je irelevantní, správní orgány musí vycházet z údaje uvedeného autorizovanou osobou na štítku projektové dokumentace. Je-li projektová dokumentace zpracována podle neplatných a neúčinných právních předpisů, je nezákonná. Opak by znamenal možnost vytváření projektové dokumentace podle zastaralých právních předpisů, což je v demokratickém právním státě nepřijatelné. Nadto upozornila, že výkon činnosti autorizované osoby je výkonem svěřené veřejnoprávní pravomoci soukromé osobě, kdy musí být postupováno souladně se zákonem. K tomu odkázala na zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „zákon o výkonu povolání autorizovaných osob“). Zdůraznila, že dokumenty označené autorizovanou osobou jsou podle § 13 odst. 3 zmíněného zákona pro úřední účely veřejnou listinou.

- 4) Ve *druhé žalobní námitce* namítala nezákonnost žádosti o vydání stavebního povolení (dále jen „žádost o stavební povolení“), neboť byla podána podle neplatných a neúčinných právních předpisů. Byla totiž podána ve vzoru přílohy č. 2 k vyhlášce č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu (dále jen „vyhláška 526/2006“), doručena byla na stavební úřad dne 13. 7. 2016. Vyhláška 526/2006 byla však zrušena vyhláškou č. 63/2013 Sb., která změnila vyhlášku 503/2006. Podání žádosti o stavební povolení bylo z důvodu použití formuláře zrušeného několik let před podáním nezákonné. Navíc žádost o stavební povolení neobsahovala základní náležitosti požadované stavebním zákonem a vyhláškou č. 503/2006. Upozornila, že ač žalovaný uznal, že žádost o stavební povolení byla podána na neplatném formuláři a že ve formulářích byly provedeny změny reagující na změny stavebního a jiných zákonů, následně uvedl, že jsou oba formuláře obsahově shodné a jedná se jen o stránku formální. Toto odůvodnění označila za nepřezkoumatelné pro zjevnou rozporuplnost. Doplnila, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 4. 2013, č. j. 3 Ans 4/2012-23 vyplývá, že podání žádosti na chybném formuláři je vadou žádosti, jež má být odstraněna postupem dle § 45 odst. 2 správního řádu. Uzavřela, že vytýkaným postupem došlo k porušení např. § 196 stavebního zákona nebo § 18b vyhlášky 503/2006. Zároveň bylo porušeno její právo na spravedlivý proces dle § 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZSP“).
- 5) *Třetí žalobní námitkou* brojila proti nezákonnosti některých závazných stanovisek. Uvedla, že z rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-161 vyplývá, že pokud jsou stanoviska závazná, musí, aby byla přezkoumatelná, obsahovat náležitosti podle § 67 a 68 správního řádu. Za nesouladné s tímto závěrem NSS, a tedy nezákonné a nepřezkoumatelné, označila závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy (dále jen „HZS“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. HSAA-6051-3/2016 (dále jen „závazné stanovisko HZS“). To postrádalo jakékoli odůvodnění a bylo zjevně vydáno k jiné dokumentaci, neboť projektová dokumentace v projednávané věci byla z června 2016. Nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění bylo také závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče (dále jen „MHMP OPP“) ze dne 5. 2. 2014, č. j. S-MHMP 1590281/2013 (dále jen „závazné stanovisko MHMP OPP“). To bylo navíc z roku 2014, nemohlo se tak vyjadřovat k projektové dokumentaci z června 2016. S ohledem na nepřezkoumatelnost těchto podkladů trpí v souladu s uvedeným rozsudkem NSS nezákonností a nepřezkoumatelností také navazující prvostupňové a žalobou

napadené rozhodnutí. I v tom spatřovala porušení práva na spravedlivý proces dle § 36 LZSP.

- 6) *Čtvrtou žalobní námitkou* namítala nezákonnost postupu žalovaného, spočívající v porušení § 149 odst. 5 správního řádu a rozpornosti s rozsudkem NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 A 56/2009-63. V něm NSS judikoval, že rozhodne-li odvolací orgán o odvolání proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Konstatovala, že ve svém doplnění odvolání ze dne 10. 2. 2019 podala návrh na postup dle § 149 odst. 5 správního řádu ve věci závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku vodního hospodářství ze dne 24. 10. 2018, č. j. MCP6 236276/2018, sp. zn. SZ MCP6 213899/2018/Ov/Mz (dále jen „závazné stanovisko na úseku vodního hospodářství“). Žalovaný návrhu nevyhověl s odůvodněním, že se jedná o téměř shodné stanovisko s předcházejícím stanoviskem tohoto orgánu, jehož platnost skončila. Podle žalobkyně však stanoviska totožná nebyla, mělo tak být postupováno dle zmíněného ustanovení. Připomněla také, že právní úprava obsahu závazných stanovisek se s ohledem na novelu stavebního zákona, účinnou od 1. 1. 2018, změnila. V doplnění odvolání dále podala návrh na postup dle § 149 odst. 5 správního řádu ve věci závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen MHMP OCP“) ze dne 23. 6. 2016, č. j. MHMP 11244028/2016, sp. zn. S-MHMP 0841417/2016 OCP z hlediska lesů dle § 48 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen „zákon o lesích“) (dále jen „vyjádření MHMP OCP“). V tomto závazném stanovisku je sice konstatováno, že se jedná o vyjádření dle § 154 správního řádu, ve skutečnosti se však v souladu s § 58 zákona o lesích jedná o závazné stanovisko. Ani tomuto návrhu žalovaný nevyhověl, a to s odkazem na § 82 odst. 4 větu první správního řádu. Dle žalobkyně však návrh na postup dle § 149 odst. 5 správního řádu není novou skutečností či návrhem na provedení nových důkazů. Upozornila, že na odůvodnění zamítnutí této odvolací námítky žalovaný § 82 odst. 4 správního řádu použil, ale doplnění nezákonné projektové dokumentace v odvolacím řízení mu nevadilo, účastníci řízení si tedy zjevně nebyli procesně rovni.
- 7) *Pátou žalobní námitkou* brojila proti neposouzení vznesené námítky podjatosti zaměstnanců žalovaného, jejímž meritem bylo, že projektant a jednatel společnosti Best Development Prague, s.r.o. Ing. arch. K. byl během let 1998 až 2002 primátorem hl. m. Prahy a faktickým nadřízeným zaměstnanců žalovaného. Provázanost mezi žalovaným a Ing. arch. K. je jednoznačná a nic na ní nemění ani to, že byl primátorem před více než 15 lety. Přetrvávající vazby jsou zřejmé i z toho, že Ing. arch. K. v nedávné době kandidoval na ředitele Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy. Nesouhlasila s důvodem odmítnutí námítky Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) tedy tvrzením, že obdobná námitka podjatosti byla uplatněna i v rámci prvostupňového řízení, a proto ji měla uplatnit nejpozději při podání odvolání. V prvostupňovém řízení totiž uplatňovala námitku podjatosti z důvodu vazeb Ing. arch. K. na vedení Městské části Praha 6, v odvolacím řízení z důvodu jeho bývalého postavení primátora. Dodala, že vzhledem ke způsobu posouzení odvolacích námítek, postupu a rozhodnutí žalovaného, byla námitka podjatosti zřejmě oprávněná.
- 8) *V šesté žalobní námitce* namítala nezákonnost územního rozhodnutí ze dne 27. 10. 2014, č. j. MCP6 074749/2014 (dále jen „územní rozhodnutí“), které bylo podkladem pro vydání obou napadených rozhodnutí, protože jsou tyto též nezákonné. Územní rozhodnutí

napadla žalobou projednávanou zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 84/2016, o níž soud v době podání žaloby v projednávané věci nerozhodl.

- 9) *Sedmou žalobní námitkou* namítala zkrácení svých práv účastníka řízení. Uvedla, že ve věci byla zrušena závazná stanoviska, která byla podkladem pro prvostupňové rozhodnutí, konkrétně závazné stanovisko odboru dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 ze dne 20. 7. 2016, č. j. MCP6 043095/2016 (dále jen „závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016“) a také jeho závazné stanovisko ze dne 17. 8. 2016, č. j. MCP6 066752/2016 (dále jen „závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 17. 8. 2016“). Konstatovala, že dojde-li ke zrušení závazného stanoviska, jež bylo podkladem prvoinstančního správního orgánu, je povinností odvolacího správního orgánu takové rozhodnutí zrušit a věc prvoinstančnímu správnímu orgánu vrátit k dalšímu řízení. K tomu však nedošlo, protože i žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť jím došlo ke zkrácení práv účastníků řízení se proti takovému závaznému stanovisku v odvolání bránit a byl také zrušen závazný podklad.
- 10) V *osmé žalobní námitce* namítala vzájemnou rozporuplnost podkladů ve věci. Ve správním spisu jsou uložena dvě protichůdná vyjádření, a to vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „MHMP ODA“) ze dne 16. 2. 2018, č. j. 269937/2018 (dále jen „závazné stanovisko MHMP ODA z 16. 2. 2018“), a jeho rozhodnutí ze dne 15. 1. 2019, č. j. MHMP-113596/2019/04/Zz (dále jen „závazné stanovisko MHMP ODA z 15. 1. 2019“). Oba tyto správní akty byly v době podání žaloby platné a účinné, jeden potvrzoval předchozí závazné stanovisko ÚMČ Praha 6, druhý jej rušil. Žalovaný tak porušil zásadu materiální pravdy, když neodstranil nejasnosti ve věci protichůdných podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
- 11) *Devátou žalobní námitkou* namítala, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly již propadlé některé podklady pro jeho vydání, a to rozhodnutí Městské části Praha 6, odbor dopravy a životního prostředí ze dne 18. 8. 2016, č. j. MCP6 066426/2016 (dále jen rozhodnutí ODŽP ÚMČ z 18. 8. 2016), jehož platnost skončila dne 30. 8. 2018, a vyjádření PREdistribuce, a.s. ze dne 2. 8. 2016, zn. 300034666 (dále jen! Vyjádření PREdistribuce), s platností omezenou na 1 rok. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě neplatných podkladů, proto je nezákonné.
- 12) Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

- 13) Žalovaný ve vyjádření k žalobě k *první žalobní námitce* uvedl, že projektová dokumentace z června 2016 měla být zpracována i posuzována podle vyhlášky 268/2009, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. Pokud byla dokumentace pro následné stavební řízení zpracována po 1. 10. 2014, bylo třeba postupovat dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (zkoumat, zda je projektová dokumentace v souladu s územním rozhodnutím) a dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (ověřit, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu). Stavební úřad měl tedy přezkoumat nejen plnění podmínek územního rozhodnutí, což učinil, ale i odůvodnit odpovídající míru, v jaké aplikoval přechodná ustanovení PSP, což neučinil zcela přesně. Uvedl, že stavebník doložil posouzení souladu projektové dokumentace s vyhláškou 268/2009 v podobě doplněné průvodní zprávy v příloze svého vyjádření k odvolání žalobkyně dne 23. 8. 2017, toto posouzení bylo podrobné, precizní a osvědčovalo soulad stavby s vyhláškou 268/2009. Žalobkyni (i ostatní účastníky řízení) o

tomto posouzení vyrozuměl a vyzval ji, aby se k němu jako k podkladu pro žalobou napadené rozhodnutí před jeho vydáním vyjádřila. Doplnění průvodní zprávy akceptoval s ohledem na hospodárnost řízení, neboť i kdyby prvostupňové rozhodnutí zrušil pro toto opomenutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání, stavební úřad by při novém projednání rozhodl stejně (stavbu by povolil). Takový proces by byl formalistický a z hlediska procesní ekonomie neefektivní.

- 14) Nesouhlasil ani s *druhou žalobní námitkou*. Přisvědčil žalobkyni, že žádost o stavební povolení byla podána na neplatném formuláři k vyhlášce 526/2006 a uvedl, že formulář pro podání žádosti podle vyhlášky 503/2006 byl upraven tak, aby byl pro podatele uživatelsky příznivější a pro stavební úřad přehlednější. Konstatoval však, že oba formuláře jsou obsahově shodné. Přesto, že stavební úřad stavebníka na použití neplatného formuláře neupozornil, jedná se pouze o formální stránku, a tudíž o pochybení, které nemělo vliv na správnost prvostupňového rozhodnutí. Navíc, i kdyby žádost nebyla podána na formuláři, byla by v souladu s rozsudkem NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20 způsobilá zahájit řízení podle § 44 odst. 1 správního řádu. Dodal, že není zřejmé, jak mělo být použitím nevhodného formuláře porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.
- 15) Nesouhlasil ani se *třetí žalobní námitkou* týkající se nezákonnosti závazných stanovisek. K namítané absenci odůvodnění závazného stanoviska HZS poukázal na sdělení HZS ze dne 27. 9. 2016, č. j. HSAA-12537-2/2016, kterým HZS reagoval na požadavek zmocněnce stavebníka o doplnění závazného stanoviska HZS o odůvodnění. V něm HZS uvedl, že závazné stanovisko HZS lze považovat za odůvodněné, jelikož odůvodnění je v podstatě součástí jeho výrokové části. Dále poukázal na souhlasné závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství HZS (dále jen „MV-GŘ HZS“) ze dne 15. 11. 2017, č. j. MV-125043-6/PO-PRE-2017 (dále jen „závazné stanovisko MV-GŘ HZS“), jímž bylo závazné stanovisko HZS změněno. V něm bylo též shledáno závazné stanovisko HZS za odůvodněné. Upozornil, že NSS klade důraz především na odůvodňování nesouhlasných závazných stanovisek a zdůrazňuje přiměřené použití § 67 a 68 správního řádu ve vztahu k formě a náležitostem závazného stanoviska. Pokud se týká námitky nezákonnosti závazného stanoviska HZS z důvodu jeho datace, uvedl, že závazné stanovisko MV-GŘ HZS bylo vydáno k Požárně bezpečnostnímu řešení (dále jen „PBR“) vypracovanému v květnu 2016 J. K.. Toto PBR vypracované J. K. a opatřené razítkem Ing. arch. K., které je součástí spisové dokumentace, nepochybně bylo podkladovým PBR i pro vydání závazného stanoviska HZS. Konstatoval, že projektová dokumentace nevznikne v jeden okamžik, jedná se o postupný proces, ukončený závěrečnou verzí, která je po vyznačení data zpracování přiložena k žádosti o stavební povolení často až poté, co jsou do ní zapracovány připomínky a požadavky dotčených orgánů, neboť teprve po jednání s nimi lze provést její aktualizaci, nejedná-li se o aktualizaci vyžadující nové projednání, ale pouze dílčí úpravy. Právě k takovému postupu v projednávaném případě došlo. K nezákonnosti závazného stanoviska MHMP OPP uvedl, že nebylo podkladem pro vydání stavebního povolení, což vyplývá z výčtu podkladů prvostupňového rozhodnutí. Z výčtu podkladů prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že podkladem pro stavební povolení bylo stanovisko MHMP OPP ze dne 20. 7. 2016, č. j. S-MHMP 820263/2016.
- 16) Ke *čtvrté žalobní námitce* uvedl, že závazné stanovisko na úseku vodního hospodářství je obsahově téměř shodné se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. SZ MCP6 062794/2016/Ov/Mz, č. j. MCP6 066332/2016 (dále jen „závazné stanovisko vodoprávního úřadu“), které bylo k požadavku žalobkyně přezkoumáno podle § 149 odst. 5 správního řádu MHMP OCP a změněno závazným stanoviskem ze dne 30.

10. 2017, č. j. MHMP 1675223/2017 (dále jen „závazné stanovisko MHMP OCP ze dne 30. 10. 2017). Proto shledal požadavek na přezkoumání závazného stanoviska na úseku vodního hospodářství účelovým a jeho přezkoumání nepožadoval, neboť nedošlo k věcné změně závazného stanoviska ani ke změně jiných skutečností. Také požadavek na přezkoumání závazného stanoviska MHMP OCP shledal účelovým, s cílem prodlužovat řízení. Uvedl, že k návrhu žalobkyně na postup dle § 149 odst. 5 správního řádu nepřihlédl, neboť se jednalo o vyjádření a bylo součástí spisového materiálu od roku 2016, žalobkyně mohla požádat o jeho přezkoumání již v odvolání. Uzavřel, že o procesní nerovnost účastníků se rozhodně nejednalo.

- 17) *Pátou žalobní námitku* označil za nepravdivou. Upozornil především na sdělení MMR ze dne 17. 4. 2018, č. j. MMR-18902/2018-83/1015 (dále jen „sdělení MMR“), jímž MMR informovalo žalobkyni o posouzení námitky podjatosti uplatněné v odvolacím řízení, a jeho závěru, že námitka podjatosti byla vznesena po více než 7 měsících od uplatnění odvolání, protože ji nelze považovat za uplatněnou bez zbytečného odkladu. Uvedl, že MMR o námitce podjatosti nerozhodlo usnesením právě proto, že nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. On sám se jí v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a vyčerpávajícím způsobem ji vypořádal. Došel k tomu, že nejsou ani minimální pochybnosti o tom, že žalobkyně o údajném důvodu vyloučení zaměstnanců žalovaného (tvrzená vazba na Ing. arch. K.) věděla, neboť stejnou námitku podjatosti uplatnila již v průběhu prvoinstančního řízení, když namítala podjatosti starosty městské část Praha 6, Mgr. O. K. Námitku podjatosti uplatněnou v prvoinstančním řízení rozhodoval jako nadřízený správní orgán a žalobkyně jeho kompetenci rozhodovat o ní nezpochybnila a neučinila tak ani později.
- 18) K *šesté žalobní námitce* uvedl, že tvrzení žalobkyně o nezákonnosti územního rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání, kterým bylo územní rozhodnutí změněno, je nepodložené. Samotné napadení těchto rozhodnutí žalobou neznamena, že by skutečně byly nezákonné.
- 19) Ohledně *sedmé žalobní námitky* konstatoval, že závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 nebylo zrušeno, ale změněno závazným stanoviskem MHMP OCP ze dne 29. 6. 2018, č. j. MHMP 949835/2018. Závazné stanovisko ÚDŽP ÚMČ z 17. 8. 2016 shledal MHMP OCP nezákonným a zrušil jej rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. MHMP 962863/2018. MHMP OCP nejdříve změnil závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 a až poté zrušil závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 17. 8. 2016, jak vyplývá z čísel jednacích těchto rozhodnutí. Tento stav následně potvrdilo i MŽP ve sdělení ze dne 8. 10. 2018, č. j. MŽP/2018/500/1689. Provedením změny závazného stanoviska ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 se stalo závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 17. 8. 2016 irelevantním podkladem pro vydání stavebního povolení, jeho zrušení tudíž nemělo na správnost stavebního povolení vliv. Změna závazného stanoviska ODŽP ÚMČ ze dne 20. 7. 2016 reflektovala skutečný stav podstatný pro žalobou napadené rozhodnutí. Pro úplnost uvedl, že závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 bylo chybně v určitém časovém úseku odvolacího řízení zrušeno jako celek (rozhodnutím MHMP ODA ze dne 13. 7. 2018, č. j. MHMP 1100881/2018), tento nedostatek byl však zhojen rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 3. 12. 2018, č. j. 139/2018-120-STSP/4. Shrnu, že žalobkyně na svých právech zkrácena nebyla, její podněty na přezkum závazných stanovisek předával MŽP, které se jimi řádně zabývalo, před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámil účastníky řízení se všemi jeho podklady a vyzval je, aby se k nim vyjádřili, čímž jim umožnil uplatnit práva účastníka řízení a proti závazným stanoviskům brojit.

- 20) Nesouhlasil ani s *osmou žalobní námitkou*. Uvedl, že závazné stanovisko MHMP ODA z 16. 2. 2018 bylo k požadavku žalobkyně přezkoumáno Ministerstvem dopravy a zrušeno rozhodnutím ze dne 18. 5. 2018, č. j. 56/2018-120-STSP/3, nemůže tudíž být platné ani účinné. Platným a účinným správním aktem proto je pouze závazné stanovisko MHMP ODA z 15. 1. 2019.
- 21) K *deváté žalobní námitce* konstatoval, že se se nejedná o námitku uplatněnou v odvolání nebo během odvolacího řízení, protože se k ní nemohl v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřit.
- 22) Ke všem žalobním námitkám také uvedl, že z nich není zřejmé, jak je žalobkyně jejich uplatněním přímo dotčena na svých vlastnických právech.
- 23) Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- 24) Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navrhované důkazy, neboť jsou z části součástí spisového materiálu žalovaného, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
- 25) Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 26) Soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i vyjádření žalovaného k žalobě ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen a dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností podle § 2 a § 3 správního řádu a posoudily zjištěný skutkový stav v souladu se zákonem.
- 27) Soud o věci uvažil takto:
- 28) Soud předně považuje za vhodné uvést, že podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon*. Jinými slovy, soud není oprávněn přezkoumat zákonnost celého napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. Jeho úkolem je provést přezkum pouze v rozsahu, v jakém napadené rozhodnutí bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobkyně, nikoliv ochránit veřejný zájem a objektivní zákonnost či právní zájmy třetích osob. K tomu lze ve správním soudnictví přistoupit pouze tehdy, pokud se veřejný zájem protíná s právní sférou žalobkyně a jeho ochrana tak současně znamená ochranu práv žalobkyně (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264), typicky se může jednat např. o ochranu práva na příznivé životní prostředí ve smyslu čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jak vysvětlil NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86 „*Soudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. (...) Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dovodil, že žalobní*

legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce.“

- 29) V projednávané věci vznesla žalobkyně řadu námitek, pouze u některých z nich tvrdila zkrácení na svých veřejných subjektivních právech. V prvostupňovém řízení byla přitom coby vlastník domu č. p. 604 v Hošťálkově ulici a přilehlého pozemku parc. č. 1547, k. ú. Břevnov, který se nachází naproti přes silnici k pozemku stavebníka, účastníkem řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona, tedy jako vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Rozsah námitek, které mohla v územním řízení vznést, byl vymezen § 114 odst. 1 věta první stavebního zákona na námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno její vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. K tomu blíže NSS v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68 dovodil, že k účastenství ve stavebním řízení postačí, aby, nejedná-li se o stavebníka nebo vlastníka stavby, na které má být prováděna změna, byl takový subjekt potenciálně dotčen přímo na svých právech prováděním takové stavby. Není třeba, aby došlo ke skutečnému zásahu do práv takového účastníka stavebního řízení, postačí, není-li takový zásah realizací stavby vyloučen a pouze by k němu mohlo dojít. K možnosti podávat námitky dle § 114 odst. 1 stavebního zákona NSS judikoval, že: „§ 114 odst. 1 stavebního zákona je koncipován poněkud jiným způsobem a je z něho patrné, že práva tam uvedená mohou využít pouze někteří účastníci, totiž pouze ti, kteří jsou přímo dotčeni na vlastnickém právu nebo právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídající věcnému břemenu k pozemku či stavbě. K aktivní legitimaci pro podání tam uvedených námitek je tedy třeba nejen pouze potenciál zamýšlených změn stavby dotknout se práv účastníka, ale i skutečný dopad do jeho právní sféry tím, že tato práva skutečně budou dotčena. Při podání námitek musí takový účastník zároveň vymezit, v čem má spočívat dotčení jeho práv a tedy skutečnost zakládající mu účastenství v řízení o námitkách. V rozsahu, v němž námitky nesplňují uvedené požadavky, se k nim nepřiblíží.“ (viz recentní rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2020, č. j. 2 As 333/2018-32, podtržení doplněno zdejším soudem). Dle rozsudku NSS ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50 přitom účastník, jehož vlastnické právo může být dotčeno, je oprávněn podat jen takové námitky, které plynou ze zásahu do jeho vlastnického práva či práva odpovídajícího věcnému břemenu. Žádné jiné námitky podávat nemůže.
- 30) Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla oprávněna dovolávat se pouze nezákonnosti, která nastala v její právní sféře. Její žalobní legitimace k zahájení řízení podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena jejím tvrzením, že byla na svých subjektivních právech zkrácena buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání obou napadených rozhodnutí. Proto jí soud neupřel právo podat ve věci žalobu, a to i přesto, že u některých dílčích žalobních námitek zásah do svých subjektivních práv konkrétně netvrdila. Ač byl však požadavek aktivní procesní legitimace splněn tím, že žalobkyně tvrdila porušení svých práv, nadále bylo sporné, zda byla aktivně legitimována pro podání námitek ve stavebním řízení, tedy zda bylo, byť jen potenciálně, dotčeno její vlastnické právo. Tuto otázku soud vypořádal u jednotlivých námitek. Při posuzování, zda se vznesené námitky dotýkají vlastnického práva žalobkyně, vycházel soud ze spisové dokumentace, jakož i z žaloby.

- 31) K *první žalobní námitce* soud uvádí, že mezi stranami je nesporné, že projektová dokumentace zpracovaná v červnu 2016 a předložená stavebnímu úřadu dne 13. 7. 2016 měla být zpracována i posuzována podle vyhlášky 268/2009 (nikoli dle vyhlášky OTTP). Je skuteností, že stavební úřad měl v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu pomoci stavebníkovi tento nedostatek odstranit, tedy vyzvat jej, aby projektovou dokumentaci uvedl do souladu s vyhláškou 268/2009 nebo tento soulad doložil. To však, jak ostatně připouští i žalovaný, stavební úřad neučinil, namísto toho posuzoval v prvostupňovém rozhodnutí soulad projektové dokumentace s vyhláškou 268/2009 sám (viz str. 6 až 8 prvostupňového rozhodnutí) a došel k závěru, že splňuje podmínky této vyhlášky. Soulad projektové dokumentace s touto vyhláškou následně doložil v příloze svého vyjádření ze dne 23. 8. 2017 k odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí také sám stavebník, a to konkrétně přiloženým dokumentem s názvem „*PRŮVODNÍ ZPRÁVA DOPLNĚNÍ 23. 8. 2017*“. Vzhledem k tomu, že soulad projektové dokumentace s vyhláškou 268/2009 byl v odvolacím řízení zpětně doložen, a nadto již stavebním úřadem v prvostupňovém řízení zkoumán a shledán, bylo zjevné, že zrušení prvostupňového rozhodnutí pro výše uvedené pochybení stavebního úřadu by nemělo vliv na výsledek prvostupňového řízení, neboť by v něm (na základě doloženého souladu) stavební úřad shledal projektovou dokumentaci opětovně za souladnou s předmětnou vyhláškou a znovu ve věci vydal stavební povolení. Jednalo by se tedy pouze o proces pro proces, který by vedl toliko k oddalování konečného řešení projednávané věci beze změny výsledku prvostupňového řízení a který je v moderním správním právu nepřipustný (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Ads 302/2017-23). Soud proto shledává postup žalovaného, jímž akceptoval s ohledem na zásadu hospodárnosti (a dle soudu i rychlosti) řízení zpětné doložení souladu projektové dokumentace a předmětné vyhlášky, za souladný se zákonem. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že by projektová dokumentace zpracovaná podle neplatných a neúčinných právních předpisů byla vždy nezákonná. Zpracování projektové dokumentace dle neplatných a neúčinných právních předpisů samo o sobě nezakládá její nezákonnost, je však třeba, aby taková projektová dokumentace byla v souladu také s platnými a účinnými právními předpisy a tento soulad byl doložen. Tak tomu právě bylo v projednávaném případě.
- 32) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 33) Soud nevešel ani na *druhou žalobní námitku*, týkající se údajné nezákonnosti žádosti o stavební povolení. Mezi stranami je nesporné, že žádost o stavební povolení byla podána na neplatném formuláři k vyhlášce 526/2006, namísto tehdy platného formuláře podle vyhlášky 503/2006. Porovnáním obou formulářů došel soud k závěru, že jsou tyto obsahově obdobné, se změnami nemajícími vliv na materiální stránku formulářů. Je pravdou, že stavební úřad měl postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu a vyzvat stavebníka k odstranění vad žádosti, tedy k jejímu podání na platném formuláři, jak vyplývá i z rozsudku NSS č. j. 5 Ans 4/2012-23, zmiňovaného oběma stranami sporu (*pozn. soudu: žalobkyně tento rozsudek v žalobě mylně označila jako rozsudek č. j. 3 Ans 4/2012-23, z webových stránek NSS www.nssoud.cz se však podává, že pod č. j. 3 Ans 4/2012-20 je evidováno usnesení o odmítnutí kasační stížnosti, které žalobkyní uváděnou argumentaci neobsahuje, pod č. j. 3 Ans 4/2012-23 není evidováno žádné rozhodnutí*). Vzhledem k obdobnosti obsahové stránky a povinných příloh formulářů však pochybení stavebního úřadu nemá vliv na zákonnost prvostupňového, a tudíž ani žalobou napadeného

rozhodnutí. Případné následné podání žádosti o stavební povolení na platném formuláři by nadto jistě nezměnilo rozhodnutí stavebního úřadu v meritů věci.

- 34) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenásvědčuje tomu, že by podáním žádosti o stavební povolení stavebníka na neplatném formuláři bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 35) Soud neshledal důvodnou ani *třetí žalobní námitku*, při jejímž posuzování vyšel z následující právní úpravy:
- 36) Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Podle § 68 odst. 4 správního řádu *odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví.*
- 37) Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
- 38) Podle žalobkyní uváděného rozsudku NSS č. j. 9 As 21/2009-150 (pozn. soudu: mylně označovaný č. j. 9 As 21/2009-161): *„S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.“*
- 39) Pokud se týká tvrzené nezákonnosti závazného stanoviska HZS, co do absence jeho odůvodnění soud poukazuje na to, že jelikož bylo toto závazné stanovisko souhlasné, nebyl jej HZS povinen ve smyslu § 68 odst. 4 správního řádu odůvodňovat. Tato povinnost vyvstala až poté, co se žalobkyně domáhala jeho přezkumu. V závazném stanovisku HZS je uvedeno *„Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy posoudil podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, projektovou dokumentaci v rozsahu požárně bezpečnostního řešení stavby předloženou dne: 09.05.2012.“* Soud toto odůvodnění považuje za dostačující, neboť z něj vyplývá právní úprava, z níž HZS při posuzování vycházel, k jakým podkladům se vyjadřoval, a ze samotného vydání souhlasného stanoviska vyplývá také splnění podmínek požární bezpečnosti, tedy důvod, který jej k vydání vedl. K odvolání žalobkyně bylo závazné stanovisko HZS změněno sedmistránkovým odůvodněným souhlasným závazným stanoviskem MV-GR HZS. V něm MV-GR HZS uvedlo, že závazné stanovisko HZS je odůvodněné a vydané ke správné dokumentaci. Závazné stanovisko MV-GR HZS soud neshledal nepřezkoumatelným. Pokud se týká tvrzené nezákonnosti závazného stanoviska HZS, co do jeho datace předcházející datu zpracování projektové dokumentace uvedenému na jejím štítku soud přisvědčuje žalovanému, že HZS při jeho vydání nepochybně vycházel z PBR

vypracovaného v květnu 2016, neboť toto PBŘ je součástí projektové dokumentace a ze závazného stanoviska MV-GŘ HZS je zřejmé, že právě toto PBŘ mu bylo HZS zasláno jako podklad. Žalobkyni nebyla nijak odňata možnost se k závazným stanoviskům a jimi řešeným problematikám vyjádřit, což ostatně dokládá i její obsáhlé odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

- 40) Pokud se týká závazného stanoviska MHMP OPP, soud s odkazem na seznam podkladových dokumentů prvostupňového rozhodnutí (viz str. 10 prvostupňového rozhodnutí) uvádí, že toto závazné stanovisko nebylo podkladem pro prvostupňové rozhodnutí. Jeho případná nezákonnost je proto pro projednávanou věc irelevantní, protože se jí soud nezabýval.
- 41) S ohledem na výše uvedené soud nevešel ani na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jež má spočívat v absenci odůvodnění či dataci uvedených závazných stanovisek.
- 42) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 43) Soud nevešel ani na *čtvrtou žalobní námitku*, při jejímž posouzení vyšel z následující právní úpravy:
- 44) Podle § 149 odst. 4 správního řádu *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Podle § 149 odst. 5 věty první správního řádu *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*.
- 45) Podle § 154 správního řádu *jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná*.
- 46) K tvrzené nezákonnosti postupu žalovaného ve věci přezkumu závazného stanoviska na úseku vodního hospodářství dle § 149 odst. 5 správního řádu soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný přípisem ze dne 25. 9. 2017, č. j. MHMP 1501490/2017, sp. zn. S-MHMP 1490180/2017/STR žádal MHMP OCP závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Závazným stanoviskem MHMP OCP z 30. 10. 2017 bylo závazné stanovisko vodoprávního úřadu změněno, posouzení v něm obsažené však bylo shledáno za správné, nebylo shledáno žádné pochybení vodoprávního úřadu (viz str. 4 a 5 závazného stanoviska MHMP OCP z 30. 10. 2017). V doplnění odvolání ze dne 30. 8. 2018 žalobkyně upozornila na uplynutí platnosti závazného stanoviska vodoprávního úřadu, dne 9. 1. 2019 dodal stavebník závazné stanovisko na úseku vodního hospodářství. V něm je uvedeno, že navrhovaný záměr je totožný se závěrem v původním stanovisku (tj. stanovisku vodoprávního úřadu), a proto je vydáno stanovisko nové, s platností na další dva roky. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko na úseku vodního hospodářství je obsahově shodné se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu, které již bylo k podnětu žalobkyně postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumáno a shledáno za souladné se zákonem, soud vzhledem k zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení přisvědčuje

žalovanému, že nebylo třeba jej opětovně přezkoumávat, neboť nedošlo k věcné změně stanoviska a nadřízený správní orgán by tak nutně došel ke shodnému závěru jako v závazném stanovisku MHMP OCP z 30. 10. 2017.

- 47) Pokud se týká navrhovaného přezkumu vyjádření MHMP OCP o lesích soud konstatuje, že se nejedná o závazné stanovisko, nýbrž o vyjádření dle § 154 správního řádu. Je tomu tak proto, že z jeho obsahu nevyplývají žádné závazné skutečnosti pro stavební úřad. Tomu odpovídá i poučení všech jeho dílčích částí, a to: „*Toto je vyjádření dle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.*“ Jeho přezkum podle § 149 odst. 4 správního řádu tedy nepřicházel v úvahu a postup žalovaného, tj. nepředložení k přezkumu, byl v souladu se zákonem. Žalobní argumentace ohledně odkazu § 58 odst. 2 věty první zákona o lesích na postup podle § 149 odst. 1 správního řádu je tedy irelevantní.
- 48) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 49) Nedůvodnou soud shledal také *pátou žalobní námitku* týkající se tvrzeného neposouzení námítky podjatosti. Námitku podjatosti žalobkyně uplatnila vůči všem pracovníkům žalovaného, včetně všech referentů a vedoucí odboru stavebního řádu MHMP a ředitelky MHMP. Přípisem ředitelky žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. MHMP 457051/20188 byla námitka předložena nadřízenému správnímu orgánu, MMR. Sdělením MMR byla žalobkyně informována o skutečnosti, že námitka podjatosti byla vznesena po více jak 7 měsících od uplatnění odvolání a nelze ji tak považovat za uplatněnou bez zbytečného odkladu, protože o ní MMR nebude rozhodovat dle § 14 odst. 2 správního řádu. MMR rovněž uvedlo, že žalovaný je však povinen se s námitkou vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí (viz str. 2 sdělení MMR). Nikde ve sdělení MMR nebyl obsažen žalobkyní uváděný důvod odmítnutí námítky, tedy uplatnění obdobné námítky v prvostupňovém řízení. MMR poukázalo na skutečnost, že z uplatnění námítky podjatosti založené na politické činnosti Ing. arch. K. v prvostupňovém řízení proti zaměstnancům stavebního úřadu vyplývá, že žalobkyni bylo již v prvostupňovém řízení známo, že stavebníka zastupuje Ing. arch. K. a že byl primátorem hl. m Prahy, což také svědčilo o opožděnosti podání námítky (*pozn. soudu: soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobkyně v prvostupňovém řízení skutečně uplatnila žalobkyně námitku podjatosti starosty a dalších pracovníků městského úřadu Prahy 6, a to pro jejich kontakt s Ing. arch. K., činným politikem. Tyto námitky byly zamítnuty pro nedůvodnost.*). Žalovaný námitku podjatosti podrobně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí (viz str. 39 až 45) vyčerpávajícím a přezkoumatelným způsobem. S jeho závěry a jejich odůvodněním se soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
- 50) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 51) Také *šestá žalobní námitka* není důvodná. Zákonost územního rozhodnutí přezkoumával soud v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 84/2016. V něm vydal dne 16. 6. 2020 rozsudek č. j. 3 A 84/2016-122, jímž žalobkyní podanou žalobu zamítl, když napadené územní rozhodnutí neshledal nezákonným. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku a činí tak i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně konkrétní námitky proti územnímu rozhodnutí v nyní projednávané věci nevznesla, ale odkázala na žalobu ve shora uvedené věci třetího senátu. Pominula tak ustálenou judikaturu správních soudů, podle

kteřé soud nemá za žalobce domýšlet, v čem spatřuje zkrácení na svých veřejných subjektivních právech (obdobně např. rozsudek RS NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 či rozsudek téhož soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 46/2013-26).

- 52) Soud nevěšel ani na *sedmou žalobní námitku*. Ze spisové dokumentace vyplývá, že MHMP OCP závazným stanoviskem ze dne 29. 6. 2018, č. j. MHMP 949835/2018 závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 změnil v bodě 5., nikoli zrušil. Závazným stanoviskem ze dne 29. 6. 2018, č. j. MHMP 962863/2018 naopak MHMP OCP zrušil závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 17. 8. 2016 vydané v téže věci s odůvodněním, že k jedné žádosti byla chybně vydána dvě odlišná závazná stanoviska. Tímto postupem se ODŽP ÚMČ snažil odstranit chybu závazného stanoviska ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016, což však není přípustné. Proto zrušil závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 17. 8. 2016 a změnil závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 tak, aby byla napravena v něm obsažená chyba (viz str. 3). Z textu později uvedeného závazného stanoviska MHMP OCP je zřejmé, že nejdříve došlo ke změně staršího ze stanovisek ODŽP ÚMČ, teprve následně ke zrušení novějšího stanovisek. Vzhledem k tomu nebylo později vydané stanovisko ze 17. 8. 2018 závazným podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí. Ze správního spisu dále vyplývá, že závazné stanovisko ODŽP ÚMČ z 20. 7. 2016 bylo zrušeno rozhodnutím MHMP ODA ze dne 13. 7. 2018, č. j. MHMP 1100881/2018), tento nedostatek byl však zhojen rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 3. 12. 2018, č. j. 139/2018-120-STSP/4, které uvedené rozhodnutí MHMP ODA zrušilo. Dále ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla přípisem žalovaného ze dne 6. 8. 2018 seznámena s doplněním těchto nových podkladů pro vydání rozhodnutí a s možností se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Dne 28. 8. 2018 se pak dostavila k nahlédnutí do spisu. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem a nebyla jím nikterak zkrácena práva žalobkyně jakožto účastníka řízení.
- 53) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 54) Také *osmá žalobní námitka* neobstojí. Ze spisového materiálu vyplynulo, že závazné stanovisko MHMP ODA z 16. 2. 2018 bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 18. 5. 2018, č. j. 56/2018-120-STSP/3, zrušeno. Vzhledem k tomu bylo jediným v době podání žaloby platným a účinným správním aktem závazné stanovisko MHMP ODA ze dne 15. 1. 2019. Tvrzenou protichůdnost podkladů žalobou napadeného rozhodnutí tak soud neshledal.
- 55) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.
- 56) Soud nepřisvědčil ani *deváté žalobní námitce*. Ze spisového materiálu je zřejmé, že rozhodnutím ODŽP ÚMČ z 18. 8. 2016 bylo povoleno připojení stavby prostřednictvím parcely č. 1608 na místní komunikaci. Jedná se o podkladový dokument pro rozhodnutí o stavebním povolení. Ač je skuteností, že platnost rozhodnutí byla omezena do 30. 8. 2018 v případě, že stavba nebude do tohoto data realizována, nemělo uplynutí této doby vliv na žádné z napadených rozhodnutí. V době vydání stavebního povolení bylo rozhodnutí platné, a stavební povolení bylo (nejen) na jeho základě vydáno. Stavebník si kvůli uplynutí doby bude muset zažádat o jeho prodloužení, to však nijak neovlivní stavební řízení. Předmětem vyjádření PREdistribuce byl souhlas PREdistribuce se zajištěním

připojení stavby k jeho distribuční soustavě, jeho součástí byla také smlouva o připojení odběrného zařízení stavebníka k distribuční soustavě a smlouva o dodávkách elektřiny a souvisejícím. Jedná se o podkladový dokument pro rozhodnutí o stavebním povolení, v době vydání stavebního povolení platný. I zde je skutečností, že toto vyjádření již není platné, což však nemá žádný vliv na stavební řízení. Stavebník si bude muset zažádat o prodloužení platnosti vyjádření, což výsledek stavebního řízení nijak neovlivní.

- 57) Neplatnost těchto dvou dokumentů lze sice považovat za formální vadu podkladů, jež však v době vydání prvostupňového řízení ještě neexistovala, vzhledem k tomu, že ze spisové dokumentace nevyplývá změna místních poměrů, lze očekávat prodloužení obou dokumentů bez jakékoli změny v jejich meritě. Za dané situace nemůže současná neplatnost dokumentů, způsobená značnou délkou stavebního řízení, danou mimo jiné i mírou aktivity žalobkyně v něm, založit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Takový přístup by byl přehnaně formalistický.
- 58) Soud také přisvědčuje žalovanému, že nic nenasvědčuje tomu, že by námitkou napadenými skutečnostmi bylo nebo mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně přímé dotčení svého vlastnického práva v této námitce netvrdila.

V. Závěr a náklady řízení

- 59) S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 60) Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, a proto jí nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
- 61) Osobě zúčastněné na řízení soud ničeho neuložil, náklady řízení jí proto podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 20. srpna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu